

Serile la Mircești

Vasile Alecsandri

Perdelele-s lăsate și lămpile aprinse;
În sobă arde focul, tovarăș mângâios,
Și cadrele-aurite, ce de păreți sunt prinse,
Sub palidă lumină, apar misterios.

Afară plouă, ninge! afară-i vijelie,
Și crivățul aleargă pe câmpul înnegrit;
Iar eu, retras în pace, aștept din cer să vie
O zână drăgălașă, cu glasul aurit.

Pe jilțu-mi, lângă masă, având condeiu-n mână,
Când scriu o strofă dulce pe care-o prind din zbor,
Când ochiu-mi întâlnește ș-admiră o cadână
Ce-n cadrul ei se-ntinde alene pe covor.

Frumoasă, albă, jună, cu formele rotunde,
Cu pulpa mărmurie, cu sânul, dulce val,
Ea pare zea Venus când a ieșit din unde
Ca să arate lumii frumosul ideal.

Alături apare un câmp de aspră luptă,
Pătat cu sânge negru acoperit cu morți.
Un june-n floarea vieții strângând o spadă ruptă
Țintește ochii veștezi pe-a veșniciei porți.

Apoi a mea privire prin casă rătăcindă
Cu jale se oprește pe un oraș tăcut,
Veneția, regină, ce-n mare se oglindă
Făr-a vedea pe frunte-i splendoarea din trecut.

O lacrimă... dar iată plutind pe-a mării spume
O sprintenă corvetă, un repede-alcyon;
Și iată colo-n ceruri pribegile din lume,
Cocoarele în șiruri zburând spre orizon.

O! farmec, dulce farmec a vieții călătore,
Profundă nostalgie de lin, albastru cer!
Dor gingaș de lumină, amor de dulce soare,
Voi mă răpiți când vine în țară asprul ger!

Afară ninge, ninge, și apriga furtună
Prin neagra-ntunecime răspândește reci fiori,
Iar eu visez de plaiuri pe care alba lună

Revarsă-un val de aur ce curge printre flori.

Văd insule frumoase și mări necunoscute,
Și splendide orașe, și lacuri de smarald,
Și cete de sălbatici prin codri deși pierdute,
Și zâne ce se scaldă în faptul zilei, cald.

Prin fumul țigaretei ce zboară în spirale
Văd eroi prinși la luptă pe câmpul de onor,
Și-n tainice saraiuri minuni orientale
Ce-n suflete deșteaptă dulci visuri de amor.

Apoi închipuirea își strânge-a sa aripă;
Tablourile toate se șterg, dispar încet,
Și mii de suvenire mă-nconjură într-o clipă
În fața unui tainic și drăgălaș portret.

Atunci inima-mi zboară la raiul vieții mele,
La timpul mult ferice în care-am suferit,
Ș-atunci păduri și lacuri, și mări, și flori, și stele
Intonă pentru mine un imn nemărginit.

Așa-n singurătate, pe când afară ninge,
Gândirea mea se primblă pe mândri curcubeie,
Până ce se stinge focul și lampa-n glob se stinge,
Și saltă cățelușu-mi de pe genunchii mei.